

בס"ד

ערש"ק ראה תשפ"ו

"אשיחה בחזקיד"

שיחות סעודה שלישית
שיחה א' עקב תשפ"ו

שיעורים הנאמרים מפי מוה"ר

ר' אברהם צבי קלוגער שליט"א

ביהמ"ד "נזר ישראל" בית שמש

יו"ל ע"י מכון "פאר ישראל"

לקבלת המאמרים בדוא"ל: nezerisroel@gmail.com

אשיחה בחוקיך

רעוא דרעוין – ראשי פרקים שיחה א' עקב תשפ"ו

אשיחה בחוקיך

רעוא דרעוין – ראשי פרקים שיחה א' עקב תשפ"ו

בזמן רעוא דרעוין נמשך מוחין דאריך, "כי כן דרכך לעשות חסד חינום" להמשיך לישראל מוחין כאלו של השתוקקות להשי"ת. בזמן רעוא דרעוין בתפלת מנחה בנוסח "יקדישו את שמך" מבואר בהאריה"ק לכוון 'מסירות נפש'. המנוחה האמיתית של יהודי הוא "קידוש שמו", ועל מנוחתם יקדישו שמך, מנוחת השבת שלימותה היא במחשבה ורצון למסירות נפש וקידוש ה'.

בזמן רעוא דרעוין דוקא קידוש ה', כי הוא ברצונות, בשונה משאר כל המצוות, הרצון בקרי"ש למסי"נ ולקידוש שמו. בסוד 'מתי יבוא לידי ואקיימנה'. ולא מסתבר לומר שרק רבי עקיבא שרצה עד כדי כך 'למעשה' והגיע – רק זה נחשב, ובודאי כל ישראל שייכים לזה, בעצם הדבר שחושבים על הנסיון של מסי"נ ומוכנים לכך, כי 'רצונינו לעשות רצוניך' עד כדי שאם ירצה שניהרג אנחנו מוכנים לזה, אע"פ שאין רצונם להגיע לידי מעשה.

זהו סוד 'אריכת אפים', מוחין דאריך, שאין כלום רק השי"ת, לית שמאלא בעתיקא, הכל בטל ונכנס לימין, אין לנו כי אם לגלות רצונו של השי"ת.

העולם לא רואה רצונות, אדם יראה לעינים, אבל השי"ת אומר שרואה הלב, הרצונות שיש ליהודי. בכל השבוע רק עשיה, ובפרט בחיים בין אומות העולם. נסיון גדול הוא, וגם בינו לקונו האדם מתנסה בזה. ובפרט בעלי עסקים, שכל מהלך החיים שלהם הוא עשיה.

שבת קודש העבודה הוא העדר עשיה, מחזירים הכל להשי"ת – ויש רק הרצון וההשתוקקות הנ"ל, רצונינו לעשות רצוניך. ובפרט בזמן רעוא דרעוין, זמן 'חסד חינום', היינו שאין עשיה, ויש חשיבות לרצונות טובים, רצונינו לעשות רצוניך.

ובשמדברים על רצונות האדם חושב שהכוונה לעורר כל הזמן את הרצונות, אז לא הרווחנו כלום, הרצונות נשאר כמו מעשה, ונעשה עוד יותר אדם שקשה לעמוד בד' אמותיו מרוב תבערת רצונות שיש לו. כח הרצונות הוא – שיש לו רצון ויכול להאמין שאפילו אם עבר זמן זמנים טובא שלא חשב על זה והיה טרוד בעולם העשיה, אבל המציאות שלי הוא הרצון הזה. נקודה זו היא דקה מן הדקה, היפוך שכל אנוש שאומר שיש מחשבה דיבור מעשה, ואין מנוחה לרגע מכל אלו, אבל מידת הרצונות איננו כך. 'רצונינו לעשות רצוניך, ומי מעכב שאור שבעיסה', היינו שרגע חשבתי בזה, ואח"כ שאור שבעיסה מבלבל אותי, וסוכ"ס הרצון שהיה לי היא הנקודה שלי, כן רציתי לעבוד את השי"ת.

אשיחה בחוקיך

רעוא דרעוין – ראשי פרקים שיחה א' עקב תשפ"ו

ועוד, השאור שבעיסה לא מרשה לי להחשיב הרצונות, ובפשטות הכוונה שהשאור שבעיסה שובר הרצונות, גורם שהאדם לא יוכל לממש את הרצונות, אבל יש עוד עומק – שאינו מרשה להחשיב הרצון.

קורות ביתו של אדם יעידון שמחשיב רצונות בזה שלא אומר ביקורת, ומחשיב את הרצונות בבית. אזי יש לו כח זה בינו לקונו.

נתאר לעצמינו צעיר לימים שיש לו משא ומתן עם זקן נשוא פנים, והנער הזה אומר שיש לו רצונות, לו יצוייר, שאפילו פעם אחד היה הגדול מפליא ומאריך בנשימתו 'אה, כמה חשוב הוא', כמה היה זה חדוש ללב הצעיר והיה מחשיב את זה. או כש'צדיק' מאיר לאדם איך שמחשיב את זה הרבה יותר מדיבור ומעשה, איה"נ שזה כ"כ ההיפוך מחיים הרגיליים – אבל כמה היה הדבר שונה בלב היהודי. שמ"ו הוא רצון בסוד מש"ה רבינו. ורצון הוא כתר, כ'צינה ר'צון ת'עטרנו, ועל זה אנו אומרים "כתר יתנו לך".

"רחמנא ליבא בעי", והמדובר למלמד מגי"ש וראש כולל, אם היה מחשיב הרצונות טובים – כמה היה מאיר לתלמידיו וכו'.

מצינו משלים בספה"ק, על אדם שמצא אבן טוב ויקר במקום שפל מתחת לארץ והביאו אל המלך לכתרו. זהו ה'מלכות' ברצונות, בסוד נעוץ סופו בתחילתו, הוא יכול להביא כתר. החלש ביותר יכול להביא דרגת דוד המלך – אבן מאסו הבונים לבסוף היתה לראש פינה.

בזמן רעוא דרעוין מקבלין הכח להחשיב רצונות, ומי שאין לו זה - יש לו יגון ואנחה יום ולילה, הרי לא עשית די. מתחננים 'תן לי חיים'. ברצון טוב. רוצים לעבדך, כל מציאותינו הוא לכבודו.

באמירת הקינות, ובפרט בקינות של 'ציון', כגון הביטויים בקינה ל'ו שרוצים לדרוך על עפר ארץ ישראל מקום השראת השכינה, ונמצאים עתה בימי הנחמה, השי"ת מנחם את היהודי כמה חשובים הם הרצונות והכיסופים הללו.

מתחננים, תן לנו כח נחמה, כלים להחשיב הרצונות והשתוקקות לביהמ"ק. תן לנו ה'כתר' שלך, הנקרא כבוד שמים, שיכיר היהודי שכבוד שמים הוא הכתר שלו, היינו שזהו הרצון שלו.

שנוכח להאמין שהרצונות הוא 'כתר'. שנוכח לרחמים וחסדים, ונזכה לחיות בסוד 'אע"פ שאינו הגון ואינו כדאי, כי כן דרכך לעשות חסד חינו'.

